

Overweging op Baruch 5, 1-9 en Lucas 3, 1-6 | 2^{de}

Adventzondag -5 december 2021|Marianne Thie

In deze Adventstijd horen we Gods belofte opnieuw: Paden moeten recht worden en heuvels geslecht en de wereld moet staan in de glans van Goddelijk Licht.

Dat de paden van het leven niet recht zijn, dat we soms als een berg ergens tegenop kunnen zien en dat er tijden zijn die als diepe dalen voelen, daar kan een ieder van ons hier aanwezig denk ik wel over meepraten. Dan kan het 'donker' aanvoelen, soms zelfs uitzichtloos.

Ook nu in deze tijd blijft het vaker donker en bewolkt in ons, zoals het nu vaak buiten kan zijn. De zon is niet te zien, of maar mondjes maat. En hoe donkerder het wordt, hoe groter het verlangen naar licht en naar leven, zeker ook in deze voorbereidingsperiode op het Kerstfeest.

Als er crisis is, zoals in de tijd van de Babylonische Ballingschap, in de tijd van Jezus en Lucas en in ons hier en nu - met het Corona virus wat al even rondwaart, ver uit de hand gelopen demonstraties die in rellen uitmonden, vluchtelingen en aantasting van het klimaat - dan staan er mensen op, door het Licht, door God geroepen mensen, die klokkenluider, wegbereider willen zijn.

Aan ons is het om hen te horen en zien en te kiezen of je zelf een voortrekker zou willen of moeten zijn...

Johannes de Doper was zo'n wegbereider, wat kan hij voor ons betekenen vandaag en morgen in een wereld in crisis?

De opeenvolgende nare gebeurtenissen in de wereld, maken dat er een tijd van verwarring is ontstaan.

Er zijn geen kant en klare oplossingen. Wetenschappers spreken elkaar tegen, politici willen trouw blijven aan de kiezers en aan de eerder genomen, vaak nationale beslissingen - die steeds vaker geen adequaat antwoord meer zijn op wat er nu gebeurt, op wat ons overvalt, ons ongerust en angstig maakt. Wie of wat kun je nog geloven?

Te weinig durven we stil te staan bij de dreigingen, ze echt tot ons te laten doordringen en weten dat antwoorden 'die ons ook persoonlijk zullen raken' onontkoombaar zijn, we worden alleen maar somberder en bang dan, we kijken te weinig terug in onze geschiedenis, in onze Traditie en we weten daarom te weinig van de hoop en de kracht van een mens - en van mensen toen en nu - die opstaan, die geboren worden als de tijd er rijp voor is...

Terugkijkend kunnen we zien, dat we weinig geleerd hebben van wat er misging in de geschiedenis van de mensheid, en dat we steeds opnieuw willen geloven in de machthebbers hier op aarde, ondanks dat diezelfde geschiedenis ons laat zien dat het heil vaak niet te verwachten is van de grote mensen op aarde.

Het heil is alleen realiseerbaar als het kansen krijgt vanuit de woestijn, zo zegt Lucas dat vandaag, de woestijn als het symbool en beeld van iemand, een mens, mensen, een stille plek, waar de bereidheid kan groeien om bij een nulpunt te beginnen om alles zoals het tot nu gegroeid is te overdenken.

Dat zijn de mensen die geen toekomst zien in onrecht, in compromissen en uitstel van beslissingen, mensen die bewust jouw en mijn 'comfortzone' in gevaar brengen, je daarmee laten zien dat je zoals we nu bezig zijn onverantwoordelijk leven...

Er zijn mensen als Jezus, Johannes de Doper, Franciscus, Mandela, en vele anderen die bereid waren een radicale herstart te maken, ver van de verworven posities en de daaraan gekoppelde rechten en privileges.

Als je bereid bent een herstart of ommekeer te maken, dan vraagt dat om genuanceerd oordelen te leren ontwikkelen, en bereidheid om je te verdiepen in wat er speelt: dat er meer is dan links en rechts, dan oud en nieuw, het recht van de sterkste, de korte termijn...

Er bestaat een groot ongeloof in het menselijk vermogen het tij te keren. Maar uit elke crisis kan een nieuwe tijd geboren worden. Elke crisis kan ons doen nadenken over wat er écht toe doet. Over hoe het anders kan en moet, hoe we soberder, stiller en solidairder kunnen leven. Over hoe we beter voor elkaar kunnen zorgen. Niet alleen maar letten op elkaar, maar op elkaar passen, zorgdragen voor elkaar en de toekomst.

Het 'koninkrijk van God' waar wij van dromen dat ontstaat in het kleine, het kwetsbare, in dat wat ons het liefst is of zou moeten zijn, een kind, onze aarde, de arme, de zieke, daar waar onze waarde niet ontleend wordt aan status en aanzien, maar waar je kunt zijn wie je ten diepste zou willen zijn, te beginnen in de woestijn, daar waar Johannes de Doper in wezen ook is veranderd, hij vond daar innerlijke vreugde en vrede. Zouden wij nu een beetje anders gaan doen dan wat we eerst deden? Dan wordt Kerstmis het feest van ommekeer, het feest van wedergeboorte, van menswording naar Gods hart. Breken wolken open, het grote licht dat onze weg verlicht, mogen we verwachten van God, dat dit in de stilte van deze tijd over ons mag komen. Amen